Baranyi Ferenc

Dante 1300-ban

Az intrikák, az aljas árulások
– melyek priorságomat jégre vitték –
okozták, hogy a sorsom visszaváltott:

politikusból költő lettem ismét.
S nem hódolok a gyáva győzteseknek,
még akkor sem, ha el kell futnom innét.

Most dáridóznak a fekete guelfek,
kifosztják házam, üldözik családom,
s engem – ha nem vigyázok – tűzre vetnek.

Magamra most nem értem kell vigyáznom,
hanem a városért, amely kiátkoz –
miatta még a poklot is bejárom.

Otthonom többé nem lehet a város,
de akkor is hazám marad, ha messze
taszít, s földönfutó leszek, magányos.

Mert nékem nálam fontosabb Firenze.
És távol tőle arra unszolom csak,
hogy rothadó oszlásból visszamentse

virulását a Vörös Liliomnak.

Pygmalion aranylakodalma

Elefántcsont helyén most hús van s rajta bőr: e
szobor már nem szobor. Sudár lány lett belőle.
Mindene működik: vese, gyomor, belek,
áramlás futja át a véredényeket,
igézőn süt szeme, csókot igér a szája,
holtig őt látja csak, ki egyszer megcsodálta.

Galatheát az én kezem formálta meg
/abban Aphrodité „ludas", hogy lelke lett/ -
és nőül vettem őt…
Már ötven éve ennek.
Vajon ki menthet át egy lángoló szerelmet
az idő tűz-ölő, jeges folyóvizén?
Sem hozzám vénülő asszonyom, sem én.

Szép lenne most is ő, ha meghagyom szobornak,
ám ennyi év után a bája mind lesorvadt,
s bőre, mely hajdanán lelkének burka lett:
fityeg s mást nem takar, csak gyengült szerveket.
Aki életre kel, halandó lesz legottan:
nincs öröklét, csupán a kőben és a csontban.

Időtlenség a cél, megkövült-mereven?
Vagy véges létezés után a sírverem?
Ó, Galathea volt szobrok között a legszebb,
de értem létre kelt s velem öregedett meg,
mindketten meghalunk, én előbb, ő utóbb.

És ő is tudja már: sorsnak ez volt a jobb.

(*A Kassák Lajos XIII. Kerületi Irodalmi Díj 2018-as pályázatának díjnyertes versei)*